

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudkyň Mgr. Patricie Adamičkové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **AMBIS vysoká škola, a.s.**, IČO 61858307
/dříve Vysoká škola regionálního rozvoje a Bankovní institut - AMBIS, a.s./
sídlem Lindnerova 575/1, 180 00 Praha 8 - Libeň
zastoupená advokátkou Mgr. Danou Burdovou
sídlem Slezská 874/36, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **J. B.**, narozená dne xxx
bytem xxx

o 73 918,80 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 6. května 2021, č. j. 26 C 330/2020 – 75,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé II. **mění** tak, že žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni 2 000 Kč s 10% ročním úrokem z prodlení z částky 2 000 Kč za dobu od 3. 3. 2020 do zaplacení, dále 2 000 Kč s 10% ročním úrokem z prodlení z částky 2 000 Kč od 7. 3. 2020 do zaplacení a dále 29 818,80 Kč, a to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení před soudy obou stupňů částku 36 543,60 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

Mgr. Dany Burdové.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 6. 5. 2021 soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 40 100 Kč s úrokem z prodlení z částky 19 800 Kč od 23. 11. 2019 do zaplacení ve výši 10 % ročně, z částky 500 Kč od 21. 12. 2019 do zaplacení ve výši 10 % ročně a z částky 19 800 Kč od 1. 2. 2020 do zaplacení ve výši 10 % ročně, a to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (I.), co do částky 33 818,80 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl (II.) a uložil povinnost žalované zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 1 744 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku (III.).
2. Žalobkyně se domáhala na žalované zaplacení částky 73 918,80 Kč s příslušenstvím, a to z titulu nesplnění smluvní povinnosti vyplývající ze smlouvy o studiu uzavřené mezi účastníky 31. 10. 2019, když dle smlouvy se zavázala žalovaná k úhradě školného za zimní semestr 2019/2020 ve výši 19 800 Kč (splatno 22. 11. 2019), a dále k úhradě školného za letní semestr 2019/2020 rovněž ve výši 19 800 Kč (splatno 31. 1. 2020), po lhůtě splatnosti neuhradila faktury znějící na uvedené částky za školné, dále neuhradila poplatky za upomínku dle sazebníku poplatků spojených se studiem, a to ve výši 2 000 Kč, dále nezaplatila poplatek za analýzu/uznání předmětu ve výši 500 Kč (splatno 20. 12. 2019), když v případě prodlení s úhradou školného si účastníci sjednali v článku III. odst. 7 Všeobecných podmínek právo na smluvní pokutu ve výši 0,3 % denně z dlužné částky; smluvní pokuta dle výpočtu na faktuře č. 219015735 za dobu od 23. 11. 2019 do 3. 9. 2020 činí 16 988,40 Kč a dále částku 12 830,40 Kč (dle výpočtu smluvní pokuty podle faktury č. 220002210 za dobu od 1. 2. 2020 do 3. 9. 2020); pokud žalobkyně vyzývala žalovanou k úhradě dlužných částek, tato nicého neuhradila; návrhu na rozšíření žaloby nebylo soudem I. stupně vyhověno.
3. Žalovaná se k věci nevyjádřila.
4. Soud I. stupně po provedení listinných důkazů specifikovaných v bodě 5. odůvodnění prvostupňového rozsudku vzal za prokázané, že účastníci uzavřeli dne 30. 10. 2019 smlouvu o studiu, jejím předmětem bylo zabezpečení výuky žalované v bakalářském studijním programu Ekonomika a management, obor Ekonomika a management podniku v kombinované formě v akademickém roce 2019/2020; přílohou smlouvy byly Všeobecné podmínky studia (VPS); podle článku III. odst. 7 těchto podmínek byla stanovena povinnost studenta uhradit v případě prodlení s úhradou školného žalobkyni smluvní pokutu ve výši 0,3 % z dlužné částky; dle článku VII. podmínek bylo školné za bakalářské studium stanoveno ve výši 19 800 Kč za semestr (bakalářské studium v kombinované formě); dle opatření rektorky č. 17/2019 byl žalované vyúčtován poplatek za podání žádosti o analýzu/uznání jednotlivých předmětů ve výši 500 Kč za 1 předmět a dále jí byl vyúčtován poplatek 2 000 Kč za odeslání 2. upomínky k úhradě školného, pro úhradu částky 19 800 Kč byla vystavena faktura žalované č. 219015735 (dne 8. 1. 2019), jednalo se o školné za zimní semestr 2019/2020, částka byla splatná 22. 11. 2019; dle faktury č. 219016281 vystavené 12. 12. 2019 byla žalované vyúčtována částka 500 Kč představující poplatek za analýzu/uznání předmětu (splatno 20. 12. 2019), dále byl žalobkyni fakturou č. 220005773 (vystaveno 20. 2. 2020) předepsán poplatek za odeslání 2. upomínky ve výši 2 000 Kč (splatno 2. 3. 2020), dále žalobkyně fakturovala žalované školné za letní semestr 2019/2020 fakturou č. 220002210 (vystaveno 10. 1. 2020), splatné dne 31. 1. 2020, další fakturou č. 220005860 (vystavené 27. 2. 2020) vyúčtovala žalobkyně žalované další částku 2 000 Kč jako poplatek za odeslání 2. upomínky (splatno 6. 3. 2020), pokud byla žalovaná vyzvána k úhradě dlužného školného a uvedených poplatků, tyto neuhradila. Po citaci ustanovení § 1746, § 2048 zákona č. 89/2012 Sb. ve spojení s § 2, § 59 a § 63 zákona č. 111/1998, o vysokých školách shledal soud I. stupně žalobu pouze částečně opodstatněnou, když žalovaná jako studentka vysoké školy po

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

uzavření smlouvy o studiu neuhradila řádně školné za zimní i letní semestr akademického roku 2019/2020, sama netvrdila ani neprokazovala, že k úhradě došlo. Výše školného byla stanovena ceníkem a dohodou účastníků, ceník je součástí smlouvy, školné bylo dohodnuto částkou 19 800 Kč za každý semestr (tj. 39 600 Kč). Soud I. stupně pokládal za důvodný i požadavek na úhradu částky 500 Kč za uznání předmětu, a to dle Všeobecných obchodních podmínek žalobkyně, na které žalovaná přistoupila, shledal tak žalobu opodstatněnou co do částky 40 100 Kč. Co do zbývající částky žalobu zamítl, a to ohledně smluvní pokuty ve výši 0,3 % denně z dlužné částky a co do poplatku 2x 2 000 Kč za odeslání dvou 2. upomínek, když výši smluvní pokuty i poplatku pokládal za rozpornou s dobrými mravy, a to i s přihlédnutím k okolnosti, že závazkový vztah účastníků založený smlouvou o studiu není vztahem spotřebitelským (33 Cdo 4532/2014). Soud I. stupně shledal účastníka této smlouvy – studenta (žalovanou) slabší smluvní stranou, když podle závěrů prvostupňového rozsudku dle bodu 12. odůvodnění rozsudku lze pokládat smlouvu o studiu za smlouvu adhezní, jejíž obsah nemá student možnost reálně ovlivnit; rovněž dospěl k závěru, že nezaplacením smluvní pokuty vysoké škole nevznikne žádná újma, když provedl srovnání s výší maximální možné smluvní pokuty 0,1 % denně dle § 122 odst. 2 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, tedy v rámci sjednání úvěru lze sjednat jako maximální smluvní pokutu částku 0,1 % denně, zatímco v tomto případě se jedná o trojnásobně vyšší smluvní pokutu. I přes zásadu smluvní volnosti účastníků uzavřel, že výše smluvní povinnosti je nepřiměřeně vysoká (II. ÚS 3194/18, kdy závěry tohoto rozhodnutí pokládal za použitelné i v projednávané věci), stejně tak pokládal za nepřiměřeně vysokou a neodpovídající skutečným nákladům částku požadovanou za upomínky 2x po 2 000 Kč, v tomto směru nepokládal za opodstatněné, aby vysoká škola jako vzdělávací instituce účelově navyšovala svůj zisk účtováním přemrštěných poplatků, které neúčtují v takové výši ani nebankovní poskytovatelé úvěrů a půjček; z tohoto důvodu žalobu co do částky 4 000 Kč (poplatky) a co do smluvní pokuty (29 818,80 Kč) zamítnul. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a přiznal žalobkyni v závislosti na částečném procesním úspěchu (úspěch co do částky 40 100 Kč s příslušenstvím oproti původně žalované částce 73 918,80 Kč) v 54 %, po odečtu neúspěchu žalobkyně (46 %), náklady řízení částkou 1 744 Kč, když při plném procesním úspěchu by náleželo žalobkyni na soudním poplatku 2 957 Kč a dále odměna za zastoupení advokátem 14 210 Kč s přihlédnutím ke 3 a půl úkonům právní služby po 4 060 Kč, dále přiznal odpovídající počet paušálních náhrad hotových výdajů a DPH, když připočetl náhradu za promeškaný čas uvedený v bodě 13. odůvodnění, při celkovém součtu nákladů 21 803 Kč a s ohledem na částečný procesní úspěch žalobkyně vypočetl náhradu nákladů částkou 1 744 Kč (8 %).

5. Proti zamítavému výroku II. a závislému výroku III. podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Vytýkala soudu I. stupně nesprávné právní závěry ve vztahu k nepřiměřené výši smluvní pokuty, kterou soud I. stupně pokládal za rozpornou s dobrými mravy. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaná dobrovolně vstoupila do smluvního vztahu s žalobkyní, součástí smlouvy o studiu byly rovněž přílohy (Všeobecné podmínky), tyto si mohla žalovaná prostudovat, případně navrhnout úpravy, v řízení však žalovaná v tomto směru nic netvrdila ani neprokazovala. Dle odvolatelky není smlouva o studiu smlouvou adhezní, jejíž obsah určila žalobkyně a žalovaná by neměla možnost jednat o jejím obsahu; rovněž nelze považovat žalovanou za slabší smluvní stranu, jak nesprávně uvádí v odůvodnění soud I. stupně, když s ohledem na kvalifikační předpoklady požadované pro vysokoškolské studium lze u žalované předpokládat určitý intelekt a zhodnocení povinností vyplývajících ze smlouvy. Žalobkyně přitom není podnikatelem (ve smyslu § 433 odst. 1 občanského zákoníku) tak, aby žalovaná byla osobou, které by svědčila zvýšená ochrana jako slabší smluvní strany; v tomto směru nebylo nic v řízení ani tvrzeno ani prokazováno. Dle odvolatelky je nesprávný odkaz soudu I. stupně na maximální možnou výši smluvní pokuty dle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru; je nutno přihlédnout k charakteru vysoké školy,

kteřá naplňuje své poslání v rámci veřejnoprávních vztahů, když poplatky za poskytované vzdělání nepředstavují přímé (adresné) protiplnění za poskytnuté služby (za zprostředkovanou výuku), vyjadřují pouze podíl studenta na nákladech na vysokoškolském studiu; školné tak není platbou za vzdělání. Žalobkyně oprávněně předpokládala včasnou úhradu školného žalovanou, musela již přitom vynaložit náklady na zajištění materiálních podmínek pro studium (učební pomůcky, pedagogy, prostory), tyto náklady vznikají žalobkyni ještě před započítáním studia a před úhradou školného, právě tyto investice představují újmu, která vzniká vysoké škole v případě neprovedení úhrady smluvního školného, není ani opodstatněný závěr soudu I. stupně, že v důsledku nezaplacení školného nevznikne žalobkyni fakticky žádná další újma. Odvolatelka zdůraznila, že smluvní pokuta není prostředkem k náhradě škody, má charakter smluvní sankce za porušení řádného plnění povinností studentem. Stejně tak rozhodl soud I. stupně nesprávně ve vztahu k poplatku za 2. upomínku ve výši 2 000 Kč (jejíž výši žalovaná odsouhlasila uzavřením smlouvy o studiu). I po 1. bezplatné upomínce žalovaná svůj závazek nesplnila, žalobkyně tak musela vynaložit i další náklady na administraci a promeškaný čas spojený se zpracováním 2. upomínky. Rovněž soud I. stupně nesprávně rozhodl o nákladech řízení ve vztahu k poměrnému úspěchu žalobkyně. Žalobkyně navrhla změnit napadený rozsudek a žalobě vyhovět v plném rozsahu a přiznat jí náklady řízení.

6. Při odvolacím jednání žalovaná vyjádřila souhlas s vyhovující částí rozhodnutí soudu I. stupně, nesouhlasila s povinností zaplatit částku uvedenou v zamítavém výroku, tj. 33 818,80 Kč s příslušenstvím, když je žalovaná samoživitelka, sama se nepokládá za slabší stranu smluvního vztahu účastníků, domnívala se však, že pokud se nebude účastnit kombinovaného studia a skládat zkoušky, nebude muset nic platit, při uzavírání smlouvy jí bylo přislíbeno studium kombinovanou formou, následně jí byl zaslán jiný rozvrh, který žalovaná neakceptovala. Pokud se nedostavila k soudu I. stupně, spletla si datu, současně uvedla, že zaslala soudu vyjádření ke kombinovanému zamýšlenému studiu, připouští, že pochybila, pokud si spletla datum jednání a k soudu nepřišla.
7. Žalobkyně při odvolacím jednání setrvala na svém procesním stanovisku s poukazem na nepřijatelné uplatňované novoty žalovanou v rámci odvolacího řízení.
8. Odvolací soud poté přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení podle § 212 a § 212a o. s. ř. pouze v odvoláním dotčeném rozsahu, tj. pouze ve vztahu k zamítavému výroku II., tj. co do částky 33 818,80 Kč s příslušenstvím (výrok II. prvostupňového rozsudku) a ve vztahu k závislému výroku o nákladech řízení (III.), když odvoláním nebyl dotčen vyhovující výrok I. o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 40 100 Kč s blíže specifikovaným příslušenstvím do tří dnů od právní moci rozsudku; v rozsahu výroku I. tak nabyl rozsudek samostatně právní moci.
9. Ve vztahu k zamítavému výroku po přezkoumání napadeného rozsudku a předcházejícího řízení dospěl odvolací soud k závěru, že soud I. stupně sice správně zjistil skutkový stav věci, zajistil si tak spolehlivé podklady pro správné právní posouzení věci, v uvedeném konkrétním případě však věc nesprávně právně posoudil.
10. Pro stručnost a správnost a úplnost skutkových zjištění lze odkázat v tomto směru na odůvodnění prvostupňového rozsudku pod bodem 5; takto zjištěný skutkový stav byl tak dostatečným podkladem pro změnu napadeného rozhodnutí za využití postupu odvolacího soudu dle § 220 o. s. ř.
11. Soud I. stupně sice správně citoval obsah ustanovení § 1746 a § 2048 občanského zákoníku ve spojení s dotčenými ustanoveními zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, i zák. č.

257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, obsah těchto ustanovení však v poměru konkrétní projednávané věci nesprávně vyložil. Správně uzavřel, že žalobkyně uzavřela smlouvu o studiu (formou kombinovaného studia, jak ostatně sama nepopírala ani při odvolacím jednání), přitom neuhradila školné za zimní a letní semestr akademického roku 2019/2020, rovněž neuhradila poplatek 500 Kč za uznání předmětu podle Všeobecných podmínek žalobkyně. V souladu se shora citovanými ustanoveními tak uzavřela soukromá vysoká škola – žalobkyně s žalovanou smlouvu o studiu, kdy součástí smlouvy byly i Všeobecné podmínky studia jako neoddělitelná součást smlouvy s tím, že studium je poskytováno za úplatu, účastníci se dohodli o výši školného a způsobu úhrady školného dle Všeobecných podmínek studia, při uzavření smlouvy 31. 10. 2019 tak byla seznámena žalovaná i s následky neuhrzení školného, tedy s povinností uhradit smluvní pokutu dohodnutou ve výši 0,3 % z dlužné částky denně, současně akceptovala i předepsané poplatky, včetně poplatku za 2. výzvu k úhradě nezaplaceného školného.

12. Odlišně od soudu I. stupně zastává odvolací soud názor, že při uzavření smluvního vztahu soukromé vysoké školy a zájemce o studium oba vystupují ve zcela rovnoprávném postavení, kdy je na zájemci o studium, aby zvážil své finanční i časové či jiné možnosti a následné plnění svých smluvních povinností; z dosavadního obsahu dokazování se nepodává, že by smlouva nebyla uzavřena svobodně, vážně, určitě či srozumitelně. V tomto směru neuplatnila ani před soudem I. stupně žalovaná svoji procesní obranu, když případné uplatnění námitek týkající se neposkytnutí náležité formy kombinovaného studia teprve v rámci odvolacího řízení je nepřijatelnou novotou ve smyslu § 205a o. s. ř. Pokud žalovaná (i pro případ, že by si spletla datum ústního jednání u soudu I. stupně) nebyla přítomna jednání, vzdala se tak možnosti být poučena o povinnosti uvést všechny rozhodné skutečnosti a navrhnout důkazy dříve, než bude ve věci vyhlášeno rozhodnutí; ve smyslu § 119a o. s. ř. tak nemohla být při ústním jednání žalovaná poučena, že později uplatněné skutečnosti a důkazy mohou být odvolacím důvodem pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 205a o. s. ř. (tedy pokud bude uplatněn odvolací důvod týkající se nesplnění podmínek řízení, nedostatku věcné příslušnosti soudu, rozhodování vyloučeným soudem či obsazováním soudu, či by mělo být novými skutečnostmi nebo důkazy prokazováno, že v řízení došlo k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, nebo by takto byla zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívalo rozhodnutí soudu I. stupně, případně že odvolatel nebyl poučen ve smyslu § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. či tento nebyl poučen řádně ve smyslu § 119a odst. 1 o. s. ř. či že nastaly skutečnosti rozhodné pro rozhodnutí soudu I. stupně až po vyhlášení rozhodnutí). Takové skutečnosti žalovaná při odvolacím jednání neuplatnila, její námítky týkající se neakceptování rozvrhu v předpokládaném kombinovaném studiu tak nejsou relevantní ani přípustné a odvolací soud se jimi nemohl zabývat.
13. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že nepojmenovaná smlouva uzavřená účastníky není spotřebitelskou smlouvou, žalovaná není spotřebitelem, který by mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavíral smlouvu s podnikatelem. V souladu s konstantní judikaturou (33 Cdo 4532/2014, I. ÚS 523/07, I. ÚS 728/10) nevystupuje soukromá vysoká škola jako „dodavatel služeb“, nejedná se výlučně o podnikatele, který by soustavně prováděl samostatnou činnost vlastním jménem a na svoji odpovědnost za účelem dosažení zisku; z povahy vysoké školy vyplývá, že tato zabezpečuje přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání vysokoškolské kvalifikace v akreditovaných studijních oborech a specializacích, stejně tak činí i soukromá vysoká škola, jako „nedílný článek nejvyššího stupně české vzdělávací soustavy“; prostřednictvím studia na vysoké škole (ať již veřejné nebo soukromé) občané realizují ústavně garantované právo na vzdělání dle čl. 33 odst. 1 věty první Listiny základních práv a svobod publikované pod č. 2/1993, kdy dle § 58 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) lze stanovit poplatky, které může požadovat veřejná vysoká škola v průběhu studia, stejně tak soukromá škola, kdy výši, formu placení a splatnost určuje statut či jiný dokument

vysoké školy, respektive vnitřní předpis, kdy tyto poplatky nepodléhají žádné regulaci, jak mylně dovodil soud I. stupně. Tyto poplatky nepředstavují přímé (adresné) protiplnění za poskytnutou službu (zprostředkovanou výuku), vyjadřují pouze podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium a na jeho administraci, kdy smyslem poplatku není založit sociální překážku v přístupu ke vzdělání. Není proto správný závěr soudu I. stupně, který uzavřel, že je přemrštěnou výše smluvně dohodnutého poplatku za zaslání dvou upomínek k úhradě dlužného školného za 2 semestry; v tomto směru odvolací soud změnil zamítavý výrok II. tak, že uložil povinnost žalované zaplatit poplatek spojený s 2. upomínkou, a to 2x v částce 2 000 Kč spolu s 10% ročním úrokem z prodlení z této částky ode dne následujícího po její splatnosti (dle výroku I. tohoto rozsudku); rovněž odvolací soud změnil zamítavý výrok tak, že uložil povinnost žalované zaplatit smluvní pokutu ve výši 0,3 % z dlužné částky denně, a to za období od 23. 11. 2019 do 3. 9. 2020 ve výši 16 988,40 Kč a za dobu od 1. 2. 2020 do 3. 9. 2020 z dlužného školného, tj. ve výši 12 830,40 Kč, v součtu 29 818,80 Kč.

14. Odlišně od soudu I. stupně neshledává odvolací soud žádného důvodu odchýlit se od svobodného a vážného smluvního ujednání účastníků ohledně výše smluvní pokuty; rovněž odvolací soud nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že lze spatřovat určitou paralelu v maximální možné výši smluvní pokuty přípustné podle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru a limitovat tak výši maximální smluvní pokuty částkou 0,1 % denně z dlužné částky. Soud I. stupně opominul, že vztah ze smlouvy o studiu má jiný charakter než smlouva o spotřebitelském úvěru, v souladu s konstantní soudní praxí se tak dle názoru odvolacího soudu uplatní limitace maximální výši smluvní pokuty částkou 0,5 % denně z dlužné částky (33 Odo 438/2005); ve sjednané výši smluvní pokuty neshledává odvolací soud rozpor s dobrými mravy; lze proto zcela přisvědčit odvolací argumentaci žalobkyně ve vztahu k požadované výši smluvní pokuty. Žalovaná si zřejmě nesprávně vyložila obsah smluvního ujednání a nesprávně předpokládala, že pokud nebude „čerpát nabízené předměty studia“, že nebude nucena nic platit a nebude vázána smluvní dokumentací. Odvolací soud však odlišně od soudu I. stupně vychází ze zásady pacta sunt servanda, tedy je třeba respektovat obsah uzavřených smluv a smluvních ujednání účastníků; z tohoto důvodu změnil napadený rozsudek tak, že žalobě vyhověl v celém rozsahu (rovněž nepokládá uvedenou smlouvu za smlouvu adhezni, jak nesprávně dovodil bez jakéhokoliv odůvodnění soud I. stupně, aniž by respektoval možnost zájemce o studiu buď vstoupit do smluvního vztahu, případně navrhovat jeho změny či do tohoto vztahu nevstupovat a smlouvu neuzavírat).
15. V závislosti na změně rozhodnutí ve věci samé tak odvolací soud změnil výrok o nákladech řízení, a to tak, že procesně úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. i II. stupně v celém rozsahu, a to celkem částkou 36 543,60 Kč, když v daném případě účelně vynaložené náklady právního zastoupení advokátem v řízení před soudem I. stupně činily s přihlédnutím ke 4 úkonům právní pomoci před soudem I. stupně po 4 060 Kč, dále 4x paušální náhrady hotových výdajů, s přihlédnutím ke ztrátě času při zpožděném jednání 2x po 100 Kč, po připočtení DPH z částky 17 640 Kč ve výši 21 % tj. po připočtení částky 3 704,40 Kč tak náklady řízení před soudem I. stupně po připočtení soudního poplatku 2 957 Kč činily v součtu 24 301,40 Kč. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a uložil povinnost procesně neúspěšné žalované uhradit procesně úspěšné žalobkyni i náklady odvolacího řízení, které spočívaly v nákladech soudního poplatku 1 691 Kč a dále v odměně za právní zastoupení advokátem za 2 úkony právní pomoci po 4 060 Kč a 2x paušální náhradu hotových výdajů, tj. v součtu 8 720 Kč, po připočtení DPH 1 831,20 Kč v součtu 10 551,20 Kč; po připočtení soudního poplatku z odvolání tak činily celkem náklady řízení před soudem I. i II. stupně 36 543,60 Kč.
16. Pokud žalovaná tvrdila, že je samozivitelkou a provozuje restauraci a nemá dostatek finančních

prostředků, v tomto směru žalovaná nic nedoložila, odvolací soud proto nemohl vycházet z jiné úpravy než z § 160 odst. 1 věta první o. s. ř. a uložit procesně neúspěšné žalované plnění v obecné pariční třídní lhůtě, a nikoliv v delší lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha 3. listopadu 2021

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu